

عنوان مقاله:

بررسی و نقد کمال انسان از منظر انسان شناسی پویشی، با تأکید بر آرای علامه طباطبایی و استاد مصباح یزدی

محل انتشار:

مجله انسان پژوهی دینی، دوره 20، شماره 50 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

مهدی دانایی فرد - دانشجوی دکتری، دانشکده معارف و اندیشه اسلامی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

حسین حجت خواه - استادیار گروه مبانی نظری اسلام، دانشکده معارف و اندیشه اسلامی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

چیستی «کمال انسان» به عنوان یکی از مباحث مهم انسان شناسی، همواره مورد کنکاش اندیشمندان بوده است. در این میان، الهی دانان پویشی بر مبنای دیدگاه خداپاورانه خاص خویش، برآندند که کمال انسان با خداگونه شدن وی محقق می شود. این دیدگاه، هرچند با نظر علامه طباطبایی و آیت الله مصباح یزدی همخوان است، لیکن در نحوه کمال انسان - که ارتباط وثیقی با چگونگی توصیف خداوند دارد - اختلاف دارد. پیروان الهیات پویشی، خداوند را در حال تکامل و تغییر و تبدیل می دانند و بر همین اساس، کمال انسان را در تکاملی می دانند که در اثر وابستگی متقابل با سایرین پدیدار می شود و بدین ترتیب، تشبیه به خدا و خداگونه شدن انسان را علاوه بر کم رنگ شدن، در هاله ای از ابهام فرومی برند. این پژوهش، با روش توصیفی - تحلیلی و انتقادی، درصدد است تا نشان دهد که مبانی چنین دیدگاهی علاوه بر این که در برخی موارد فاقد دلیل است، با قواعد عقلی همچون استحاله تسلسل نیز در تناقض است. اشکال دیگری که بر این دیدگاه وارد است، عبارت است از معلق نمودن کمال انسان به شرایط محیطی و برابر دانستن آن با تکامل دائمی، بدون این که هیچ هدف ثابتی از غایت این کمال طلبی برای انسان مشخص باشد.

کلمات کلیدی:

الهیات پویشی، انسان شناسی، علامه طباطبایی، کمال انسان، مصباح یزدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2038018>

